

VZESTUP PERSEPOLE

J A M E S . S . A . C O R E Y

přeložila Jana Rečková

Expanze - kniha sedmá

Vzestup Persepole

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.tridistri.cz
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

James S. A. Corey

Vzestup Persepole – e-kniha

Copyright © TRITON, 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

TRIFID

V nakladatelství TRITON již vyšlo:

JAMES S. A. COREY
série Expanze

1. Leviatan se probouzí
2. Kalibánova válka
3. Abaddonova brána
4. O poklad Ciboly
5. Hry Nemesis
6. Popel Babylonu
7. Vzestup Persepole

VZESTUP PERSEPOLE

EXPANZE - KNIHA SEDMÁ

JAMES S. A. COREY

VZESTUP PERSEPOLE

EXPANZE - KNIHA SEDMÁ

JAMES S. A. COREY

přeložila Jana Rečková

Stanislav Juhaňák - Triton

James S. A. Corey
VZESTUP PERSEPOLE

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Persepolis Rising
Copyright © 2017 by Daniel Abraham and Ty Franck
All rights reserved.
Translation © Jana Rečková, 2018
Cover © Daniel Dociu, 2018
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2018

ISBN 978-80-755-3554-2 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-755-3574-0 (ePDF)
ISBN 978-80-755-3575-7 (ePUB)
ISBN 978-80-755-3576-4 (Mobi)

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

*Dr. Shankovi.
Nikdy si to neulehčujeme.*

Prolog: Cortazár

Uplynula téměř tři desetiletí od průletu Paola Cortazára a odpadlické flotily bránou Laconie. Dost času na vybudování malé civilizace, města, kultury. Dost času na to, aby si potvrdil, že mimozemští inženýři sestrojili protomolekulu jako stavitele mostů. Rozhodli ji mezi hvězdy jako semínka, aby se zmocnila veškerého organického života, na který naráží, a vytvořila prstencové brány do kapesního vesmíru; spojení mezi světy. Dokud nevymřeli, pomalá zóna a její prstence byly středem říše, jež vzdorovala lidskému chápání. A nyní k tomu dojde znovu. Malý mechanismus pro stavbu mostů, které dokážou propojit vzdálené lokality, přinesl lidstvu naprostou změnu.

Ne že by Paolovi na lidstvu kdovíjak záleželo. Pro něj znamenala existence protomolekuly a technologií, jež přinášela, všechno. Nejenže změnila podobu vesmíru kolem něj, ale zasáhla i do jeho osobního a profesionálního života. Po celá desetiletí byla jeho jedinou posedlostí. V hádce, která ukončila jejich vztah, ho jeho poslední přítel a milenc obvinil, že ve skutečnosti protomolekulu *miluje*.

Paolo to nedokázal popřít. Už dávno nepocítil nic, co by se blížilo lásce, vůči jinému člověku. Ztratil představu, co k ní patří a co ne. Výzkum protomolekuly a myriády vědeckých odvětví a náhledů, jež z něj vyplývaly, rozhodně zabíraly veškerý jeho čas a pozornost. Pochopení způsobů, jimiž probíhá interakce s ostatními mimozemskými artefakty a technologiemi, bude práce na několik životů. Nijak své zanícení neomlouval. Drobná skvrnka, ta překrásná tečička tak překypující skrytými informacemi, se podobala růžovému poupěti, které nikdy nepřestává rozkvétat. Byla tak nádherná, nic se jí nemohlo vyrovnat. Jeho milenc to nedokázal přijmout a konec jejich vztahu se tudíž při zpětném pohledu jevil jako nevyhnutelný. Paolo ho postrádal, avšak jakýmsi abstraktním způsobem. Jako by mu chyběly ztracené pohodlné boty.

A bylo tu tolik úžasných věcí, které vyplňovaly jeho čas.

Na monitoru před ním se rozrůstalo uhlíkové mřížoví a rozkládalo se do složitých, propletených vzorů. Za správných vnějších podmínek a ve správném prostředí pro růst tvořila protomolekula vždy tyto krajky.

Vzniklý materiál byl lehčí než stejný objem uhlíkového vlákna a měl větší odolnost v tahu než grafén. Ředitelství pro technologie Laconské vojenské rady ho požádalo, aby prozkoumal jeho možné využití na ochrannou výstroj pro pěší jednotky. Mřížkoví však mělo sklon trvale přilnout k lidské kůži, což z technického hlediska představovalo problém, nicméně i tak to bylo nádherné.

Paolo upravil citlivost toku elektronů a naklonil se k monitoru. Sledoval, jak si protomolekula vybírá volně se vznášející uhlíkové atomy a úhledně je vplétá do mřížky – jako dítě zaujaté hrou.

„Doktore Cortazáre,“ ozval se hlas.

Paolo odpověděl zabručáním a mávnutím ruky, což mělo v libovolném jazyce znamenat: *Běžte pryč, mám práci.*

„Doktore Cortazáre,“ opakoval hlas neústupně.

Paolo odtrhl zrak od obrazovky a ohlédl se. Stála za ním bleďá osoba neurčitého pohlaví v laboratorním plášti, v ruce rozměrný terminál. Paolo si vybavil, že se snad jmenuje Caton. Nebo Canton? Cantor? Tak nějak. Jeden z armády laboratorních techniků. Schopný, pokud si vzpomínal. Jenže teď ho vyrušoval, takže ponese následky. Nervózní výraz na Catonově/Cantonově/Cantorově tváři mu jasně říkal, že si toho je vědom.

Než mohl Paolo promluvit, řekl technik: „Ředitel mě pověřil, abych vám připomněl, že máte schůzku –,“ snížil hlas téměř do šepotu, „– s ním. S Ním.“

Technik neměl na mysli ředitele. *On* tu byl jen jeden.

Paolo vypnul videodisplej a ověřil si, že monitorovací systém všechno nahrává, než se zvedl.

„Ano, ovšem,“ řekl. A pak, protože se v posledních dnech snažil, dodal: „Díky. Cantore?“

„Caton,“ odpověděl technik s viditelnou úlevou.

„Ovšem. Povězte prosím řediteli, že už jdu.“

„Mám vás doprovodit, doktore.“ Caton poklepal na terminál, jako by tam tato skutečnost byla uvedena na nějakém seznamu.

„No ovšem.“ Paolo stáhl svůj plášť z věšáku u dveří a vyrazil ven.

Laboratoř bioinženýrství a nanoinformatiky Laconské univerzity byla největší výzkumné zařízení na planetě. Možná dokonce v celém lidském vesmíru. Univerzitní kampus se rozkládal na ploše téměř čtyřiceti hektarů na periferii laconského hlavního města. Jeho laboratoře zabíraly téměř čtvrtinu této rozlohy. Jako vše na Laconii překračovala o celé řády potřebu lidí, kteří areál momentálně obývali. Univerzitu vybudovali s vyhlídkou na budoucnost. Pro ty, kdo přijdou po nich.

Paolo rázně kráčet po šterkové pěšině a v chůzi sledoval monitor na předloktí. Caton poklusával za ním.

„Doktore,“ ukázal na druhou stranu, „přivezl jsem pro vás vozík. Čeká na parkovišti C.“

„Přivezte ho ke Kotcům. Musím tam ještě něco dodělat.“

Caton okamžik váhal, chycen mezi přímým rozkazem od něj a odpovědností určeného průvodce.

„Ano, doktore,“ řekl nakonec a rozběhl se opačným směrem.

Paolo při chůzi probral svůj seznam denních úkolů, aby se ujistil, že na nic nezapomněl, načež si stáhl rukáv přes monitor a vzhlédl k obloze. Byl krásný den. Laconia měla jasné azurové nebe s několika roztroušenými bílými, jako bavlněnými obláčky. Masivní zařízení orbitální konstrukční plošiny bylo vidět jen matně; samá dlouhá ramena s prázdnými prostory mezi sebou, jako nějaký obří oligonukleotid zavěšený v prostoru.

Mírný větřík přinášel slabý pach páleného plastu, který vydávaly místní houby při uvolňování jakýchsi spor. Vánek mu přes cestičku házel dlouhé listy psích píšťalek. Chrochtáči – přibližně tatáž ekologická nika jako cvrčci, dokonce s podobnými morfologickými rysy – zavěšení na rostlinách na něj syčeli, když se příliš přiblížil. Neměl ponětí, proč se tomu plevelu říká psí píšťalka. Jemu spíš připomínal nějaký druh vrby. A pojmenovat hmyz, který vypadal trochu jako cvrček se čtyřmi končetinami, chrochtáč, to už vůbec nedávalo smysl. Na vymýšlení jmen pro místní floru a faunu se zřejmě nepodílel žádný vědecký proces. Lidé prostě navrhovali názvy, dokud se na některém neshodli. Rozčilovalo ho to.

Kotce se od ostatních laboratorních budov lišily. Nechal jejich stěny vyrobit z jediné vrstvy vysoce nárazuvzdorných plátů svařených v pravých úhlech, takže vznikla tmavá kovová krychle o hraně pětadvaceti metrů. U jediného vstupu do budovy stáli v pozoru čtyři vojáci v lehké zbroji se samopaly.

„Doktore Cortazáre,“ pozdravil jeden ze čtveřice a zvedl ruku v univerzálním gestu *zůstaňte stát*.

Paolo vytáhl svůj osobní průkaz, který nosil na šňůrce pod košilí, a podal ho strážci, ten ho strčil do čtečky. Potom přitiskl čtečku ke kůži na Paolově zápěstí.

„Krásný den,“ poznamenal přívětivě a usmíval se, zatímco přístroj pracoval na porovnání Paolova průkazu totožnosti s jeho fyzickými mírami a specifickými proteiny.

„Krásný,“ souhlasil Paolo.

Přístroj pípl na znamení, že jde skutečně o Paola Cortazára, prezidenta Laconské univerzity a vedoucího laboratoří pro exobiologický výzkum. Strážci tohle všechno poznali na první pohled, ale ten rituál byl nezbytný z více než jednoho důvodu. Dveře se klouzavě otevřely, čtyři vojáci se rozestoupili.

„Přeji hezký den, doktore.“

„Vám také.“ Paolo vstoupil do bezpečnostní přechodové komory. Jedna ze stěn zasyčela, skryté hubice na něj spustily proudy vzduchu. Senzory na protější stěně zkoumaly přítomnost výbušnin a infekčních látek. A dost možná i zlé úmysly.

Po chvíli sykot utichl a vnitřní dveře odjely stranou. Až teď Paolo uslyšel sténání.

Kotce, jak tomu říkali všichni, přestože budova neměla v dokumentaci žádné oficiální jméno, byly druhou nejzabezpečenější stavbou v Laconii, a nikoli pro nic za nic. Tady Paolo choval své dojně stádo.

To jméno vyplynulo z jedné hádky s bývalým milencem. Myslel to jako urážku, šlo však o příhodnou analogii. Uvnitř Kotců choval lidi a zvířata záměrně infikované protomolekulou, kteří zde dožívali zbytek svých životů. Jakmile se cizí nanotechnologie zmocnila jejich buněk a započala svůj reprodukční proces, Paolovi zaměstnanci vysávali z jejich těl tekutiny a filtrací získávali kriticky důležité částičky tkání. Když byla těla vyčerpána, zbývající tekutiny mohly být spáleny, aniž by se cokoliv podstatného ztratilo. V budově se nacházely kóje pro čtyřiačtyřicet pokusných objektů, ale momentálně jich bylo obsazeno pouze sedmáct. Jednou, až bude mít k dispozici větší populaci, získá jich více.

Nejvýznamnější práce na Laconii spočívala v komunikaci se základní technologií, kterou po sobě zanechala dávno vyhynulá mimozemská civilizace. Protomolekula nebyla koncipována jako univerzální kontrolní rozhraní, ale cizí technologie obsahovala jistou modularitu, jež jí umožňovala jako takové fungovat – v dostatečné míře, aby s ní mohl pracovat. Paolovým úkolem bylo dodávat potřebné aktivní vzorky. Tedy jedním z jeho úkolů.

Kráčel ke své pracovně v zadní části budovy. Zastavil se na lávce nad jednou z kójí. Půl tuctu lidí v časných stadiích infekce bloumalo po stísněném prostoru s kovovými stěnami. Dosud se nacházeli ve fázi pseudohemoragické horečky, kterou technici nazývali zvracivou. Nezmohli se na nic víc než šouravou chůzi a občasné prudké záchvaty zvracení. Tak si protomolekula zajišťovala rychlé šíření nákazy. Jakmile budou

těla z kóji odstraněna, každý centimetr stěn a podlahy bude dokonale vypálen, aby tu nezůstaly žádné biologické zbytky.

V historii laboratoře došlo pouze k jediné náhodné infekci, a Paolo byl pevně odhodlán zajistit, aby to už tak zůstalo.

Doktorka Ochidová, vedoucí Kotců a Paolova zástupkyně, ho zahlédla přes pokusnou oblast a chvátala k němu.

„Paolo,“ plácla ho po rameni v přátelském pozdravu. „Právě včas. Před hodinou jsme dokončili extrakci kmenových kultur a injekce jsou připraveny.“

„Tohohle poznávám.“ Paolo ukázal na zarostlého, svalnatého muže v kóji.

„Hm? Ach, ano. Myslím, že býval jedním ze strážných. Jeho přijímací dokumenty zněly ‚opuštění služby‘. Nejspíš ho přistihli, jak ve službě spí, ne?“

„Testovali jste je?“ zeptal se Paolo. Nijak zvlášť mu na zarostlém chlápíkově v kóji nezáleželo a odpověď Ochidové jeho zvědavost uspokojila.

Ochidové chvílku trvalo, než pochopila, že se vrátili zpátky k původnímu tématu. „Ach, ovšem. Testovala jsem vzorky na čistotu třikrát. Osobně.“

„Přímo odtud jdu do vládní budovy.“ Paolo se otočil a zahleděl se Ochidové do očí.

Jeho asistentka věděla, co má na mysli, a odpověděla: „Rozumím. Ty injekce přesně odpovídají vašim specifikacím.“

Oba věděli, že kdyby se cokoli pokazilo, octli by se v Kotcích jako další pokusné objekty. Měli značnou cenu, ovšem to neznamenal, že by nenesli důsledky. To neminulo nikoho. Taková byla Laconie.

„Výborně,“ řekl Paolo a věnoval Ochidové přátelský úsměv, který nebyl zcela upřímný. „Vezmu si je.“

Ochidová mávla na kohosi v koutě místnosti a vzápětí příklusala technička s kovově stříbřitou schránkou. Podala ji Paolovi a odspěchala.

„Ještě něco?“ zeptala se Ochidová.

„Tady už začíná nějaký růst,“ ukázal Paolo na kostní výběžek vyčnívající z páteře zarostlého muže.

„Ano,“ přisvědčila Ochidová. „Už jsou téměř připraveni.“

Během doby, kdy pracoval s Winstonem Duartem, objevil Paolo v tom muži mnohé, co musel obdivovat. Nejvyšší konzul byl inteligentní,

a přes obrovské mezery v pochopení komplexních témat byla jeho rozhodnutí uvážlivá a důkladně promyšlená. Duarte si cenil rad ostatních, jakmile však získal dostatek informací, rozhodoval se rázně a pevně. Měl značné charisma a dokázal působit vřele, aniž by kdy dal najevo nepřímou či faleš.

Ale víc než cokoli jiného na něm Paolo uznával naprostý nedostatek samolibosti. Kdyby se v postavení neomezeného vojenského diktátora octl menší člověk, obklopil by se okázalostí a trpytem paláců. Duarte místo toho postavil Vládní budovu Laconie. Mohutná stavba z kamene se tyčila nad hlavním městem, a kdovíproč se jí dařilo působit spíše uklidňujícím než zstrašujícím dojmem. Jako by její důkladnost a velikost sloužily výhradně k umístění důležitých továren a zařízení a k řešení závažných problémů. Žádné vyzdvihování těch, kdo jsou uvnitř.

Caton řídl Paolův vozík po široké ulici, která vedla k přednímu vchodu do budovy. Byli tu jediné vozidlo. Ulice končila u vysoké kamenné stěny, úzké brány a stanoviště strážných. Paolo vystoupil z vozíku a kovovou schránku vzal s sebou.

„Nemusíte na mě čekat,“ řekl Catonovi.

Technik od chvíle, kdy ho vyzvedl u Kotců, nepromluvil, a zdálo se, že se mu ulevilo, když byl propuštěn. „Ano, doktore. Zavolejte, kdyby –“

Ale Paolo už šel dál. Slyšel za sebou elektrické zakvílení odjíždějícího vozíku.

Úzká brána se otevřela, dva vojáci opustili stanoviště a beze slova se přidali k němu. Tihle nebyli jen v lehké zbroji jako univerzitní hlídka. Měli obleky s posilovači sestávající z kloubových kompozitových plátů a s řadou připevněných zbraní. Obleky byly tmavě modré jako laconská vlajka, s párem stylizovaných křídel. Fénix, myslel si, ale mohlo jít i o nějakého dravce. S tou příjemnou barvou se smrtící válečné stroje zdály poněkud nevhodné.

Jejich kroky na kamenných dlaždicích nádvoří a tiché vrčení posilovacích obleků byly jediné zvuky, které je doprovázely ke vchodu do Vládní budovy.

U dveří ho jeho dva strážci zastavili, rozestoupili se po obou stranách. Paolovi připadalo, že cítí šimrání rentgenových paprsků a milimetrových vln odrážejících se od jeho těla, zatímco ho skenovali od hlavy až k patě. Po dlouhé chvíli jeden z nich řekl: „Nejvyšší konzul vás čeká v lékařském křídle,“ načež se oba otočili a odkráčeli.

„V podstatě ano. Sny přestaly,“ řekl Duarte, když mu Paolo zavedl kanylu do žíly na předloktí a přilepil ji. Ze zkušenosti věděl, že se Duarte snaží rozptýlit sám sebe, aby se nemusel dívat, jak mu do kůže vniká jehla. Bylo skoro roztomilé, že nejmocnější člověk ve vesmíru je poněkud choulostivý, když jde o jehly.

„Opravdu?“ přeptal se Paolo. Nešlo o nějakou náhodnou otázku. Vedlejší účinky neuvěřitelně experimentální terapie, kterou Duarte podstupoval, patřily k projevům, jež musely být pečlivě sledovány. „Jak je to dlouho?“

Duarte vzdychl a zavřel oči. Budťo se uvolnil po uklidňující směsi, která mu právě vnikla do žil, nebo se pokoušel vzpomenout na přesné datum, popřípadě obojí. „Poslední jsem měl před jedenácti dny.“

„Jste si jistý?“

„Ano,“ přisvědčil Duarte s úsměvem, aniž by otevřel oči. „Jsem si jistý. Před jedenácti dny jsem naposled spal.“

Paolo div neupustil hadičku, kterou napojil na kanylu. „Vy jste *jedenáct dní* nespal?“

Duarte konečně otevřel oči. „Vůbec si nepřipadám unavený. Přímo naopak. Každým dnem mi přibývá energie a zdraví. Jistě jde o vedlejší účinek léčby.“

Paolo přikývl, ačkoli nešlo o efekt, který by očekával. Žaludek se mu nepatrně stáhl obavou. Pokud existuje takto extrémní vedlejší příznak, co všechno je ještě čeká? Požádal Duarta, aby vyčkal, dokud nebudou mít víc dat, ale ten člověk požadoval, aby se pohnuli kupředu, a jak by se s ním mohl přít?

„Vidím váš výraz, starý příteli,“ pravil Duarte a jeho úsměv se ještě rozšířil. „Nemusíte se znepokojovat. Sleduju sám sebe důkladně. Kdyby došlo k nějakému vychýlení z rovnováhy, povolal bych vás už před týdnem. Ale cítím se skvěle, nemám v krvi žádné únavové toxiny a podle laboratorních výsledků ani nevykazují známky psychózy. A mám teď k dispozici osm hodin navíc na práci. Nemohl bych být spokojenější.“

„Ovšem,“ odpověděl Paolo. Zavěsil na stojan infuzní vak naplněný lidskými kmenovými buňkami modifikovanými protomolekulou a propojil infuzi s kanylou. Duarte tiše vydechl, když mu do žíly vnikla studená tekutina. „Jenom prosím nezapomínejte posílat zprávy o podobných detailech, i když vám nečiní žádné potíže. Pokusy na zvířatech nikdy nejsou dokonalé, a vy jste první člověk, který tuto léčbu dostává. Sledování účinků je nesmírně důležité pro –“

„To udělám,“ řekl Duarte. „Plně důvěřuji vaší laboratoři, že pracuje přesně tak, jak má. Ale zařídím, aby vám můj osobní lékař posílal veškeré svoje denní poznámky.“

„Díky, Nejvyšší konzule,“ pokývl Paolo. „Odeberu vám trochu krve a dám vzorek ke zpracování svým lidem. Jen pro jistotu.“

„Cokoli potřebujete,“ souhlasil Duarte. „Ale pokud jsme sami mezi sebou, neoslovujte mě prosím ‚nejvyšší konzule‘. Stačí ‚Winstone‘.“ Jeho hlas zněl trochu rozbředle a Paolo viděl, že sedativa začínají působit. „Přeju si, abychom pracovali všichni společně.“

„Však pracujeme společně. Ale tělo potřebuje mozek. Vedení, ne?“ Paolo počkal, až infuze vykape, použil kanylu k odebrání malého množství Duartovy krve a uložil vzorek do kovové schránky. Potom se tiše pustil do provádění celotělového skenu. Léčba vyvolala v Duartově těle růst několika málo nových orgánů, navržených nejlepšími experimentálními fyziology na planetě a realizovaných pomocí zkušeností získaných z věčného rozkvětu protomolekuly. Ovšem stále existovalo mnoho možností, jak by se vše mohlo zvrtnout, a sledování vývoje změn u Duarta byl nyní Paolův stěžejní úkol. Přes veškerou Duartovu vřelost a upřímné přátelství, které vůči němu projevoval, by ho ihned popravili, pokud by se laconskému vládci cokoli stalo. Tím, že Paolovo bezpečí svázal se svým, si Duarte zajistil vědcovo největší možné úsilí. Oba to chápali, a nebyla v tom žádná zlá vůle. Paolova smrt by vlastně neznamenalala trest. Pouze mu bylo jasné, že nesmí pacienta nechat zemřít.

Co se týče mezilidských vztahů, tento patřil k nejpoctivějším, jaké kdy Paolo zažil.

„Víte, Winstone, tohle bude velmi zdoluhavý proces. Může dojít k různým vychýlením z rovnováhy, třeba i tak malým, že se neprojeví celá léta. Po celá desetiletí.“

„Staletí,“ pokývl Duarte. „Není to ještě dokonale propracované, já vím. Nicméně to musím podstoupit. A ne, starý příteli. Je mi líto, ale změnil jsem názor.“

Paolo zauvažoval, jestli schopnost číst mysl druhých nepatří k dalším dosud neočekávaným vedlejším příznakům pokusné léčby. Kdyby tomu tak bylo... nu, to by vypadalo zajímavě. „Nenavrhoval jsem, aby –“

„Abyste podstoupil ten pokus také?“ promluvil Duarte. „Ovšemže navrhoval. A správně jste to *měl navrhnout*. Snést ty nejlepší argumenty. Nevěřím, že byste mě přiměl ke změně rozhodnutí, ale velmi by se mi zamlouvalo, kdybyste to udělal.“

Paolo se podíval na vlastní ruce, vyhnul se Duartovým očím. Projev vzdoru by pro něj byl snazší. Melancholický tón pacientova hlasu působil znepokojivě. Nedokázal by vysvětlit proč.

„Víte, co je na tom největší ironie?“ pokračoval Duarte. „Vždycky jsem odmítal teorii o působení velkých mužů. To přesvědčení, že historii formují jednotlivci, a ne široké sociální síly. Romantické, ale...“ Neurčitě mávl rukou, jako by míchal mlhu. „Demografické trendy. Ekonomické cykly. Technologický pokrok. A mnohem víc mocných předzvěstí než pouze od jediné osoby. A tady mě máte. Vzal bych vás s sebou, kdybch mohl, to víte. Nejde o mou volbu. Tohle je historie.“

„Historie by se měla znovu zvážít,“ mínil Paolo.

Duarte se uchechtl. „Rozdíl mezi nulou a jedničkou je zázračný. Ale je tak zázračný, jak vždycky bude. Udělejte z toho dvě. Tři. Sto. Vznikne jenom další oligarchie. Trvalý motor nerovnosti, který rodí války, jež chceme ukončit.“

Paolo vydal tichý zvuk, který se dal zaměnit za souhlas.

„Nejlepší vlády v dějinách náležely králům a císařům,“ pravil Duarte. „Ty nejhorší také. Filozof na trůně mohl za svůj život dokázat veliké věci. A jeho vnuci je mohli proplýtvat.“

Duarte zabručel, když mu Paolo vytáhl kanylu z paže. Nepotřeboval ranku obvazovat. Uzavřela se, dřív než z ní mohla uniknout jediná kapička krve. Ani se na ní neudělal stroupek.

„Jestliže chcete vytvořit trvalý, stabilní společenský řád,“ řekl Duarte, „může být nesmrtelná jen jediná osoba.“

Kapitola první: Bubenice

Obytný prstenec přestupní stanice Lagrange-5 měl třikrát větší průměr než ten, na kterém žila Bubenice na Tychonu, kdysi dávno o půl života dřív. Na PSL-5 bylo tolik kanceláří, že by to vydalo na menší městečko, a všechny měly zdi z napodobeniny mramoru a měkké osvětlení v plném spektru, právě takové, jaké přidělili i jí, stejná protinázorová křesla a sprchu s vodou jako v předchozím bytě. Vzduch byl trvale cítit směsí terpenů, jako by stanice byla největší chryzantéma ve vesmíru. Kupole v centru měla kotviště pro stovky lodí a skladiště tak početná a hluboká, až by se zdálo, že naplnit je, Země by zůstala prázdná jako vymačkaný citrón. Všechna tahle kotviště a skladiště byla momentálně bez práce, ale od zítřka se to změní. PSL-5 se chystá obnovit obchodní aktivity, a přestože byla Bubenice unavená a naštvaná, že se musela vláčet napříč soustavou kvůli čemusi, co v podstatě představovalo jen slavnostní přestřížení pásky, bylo v tom i trochu vzrušení. Po třech desetiletích bojů se matka Země otvírala obchodu.

Planeta zářila na jejím nástěnném monitoru: spirály vysokých bílých mraků a mihotání zeleného moře pod nimi. Po povrchu se plížilo rozhraní mezi osvětlenou a temnou částí se světly měst. Kolem se vznášely lodí EMC – Spojené flotily Země-Mars – jako tečky temnoty plovoucí ve vzdušném oceánu. Bubenice se nikdy nedostala tam dolů do studny, a nyní, podle podmínek smlouvy, kterou podepsala s Transportní společností, už se tam ani nedostane. S tím byla srozuměna. Kolena jí i tak občas trápila. Nicméně coby umělecké dílo byla Země nepřekonatelná. Lidstvo udělalo, co jen mohlo, aby na tom pozvolna se otáčejícím vejci napravilo veškeré škody. Přelidnění, vyčerpání zdrojů, nerovnováha v atmosféře i oceánech, a potom tři válečné meteorické údery, z nichž každý by zahubil dinosaury. A přesto tu pořád byla a připomínala vojáka po bitvě. Se šrámy, zlomená, znovu naplánovaná a přestavěná, nanovo předělaná.

Čas údajně zhojí všechny rány. Pro Bubenici toto úsloví znamenalo jen příjemnější způsob, jak vyjádřit, že pokud dost dlouho počká, na žádné z věcí, jež jí připadaly důležité, už nakonec nebude záležet. Nebo alespoň ne tak, jak si představovala.

Čas plus kombinace zkušeností s martfanským teraformovacím projektem, který se po ztrátě mandátu zadržával, bezohledné řízení v oblasti pozemské politiky a obrovský trh s nějakými třinácti sty světy, jež vesměs potřebovaly biologické substráty, aby mohly vypěstovat potraviny, které by lidé mohli skutečně jíst – to vše přinutilo Zemi, aby znovu začala fungovat, byť pomalu a klopýtavě.

Její komunikační systém zacvrlikal: zdvořilé pípnutí, jako by někdo přelomil bambusovou větvičku. Následoval hlas jejího soukromého tajemníka, podobný panáku whisky.

„Madam prezidentko?“

„Dejte mi minutku, Vaughne,“ řekla.

„Ano, madam. Ale generální tajemník Li by s vámi chtěl ještě před zahájením ceremoniálu hovořit.“

„Koalice Země-Mars může počkat až po koktejlech. Neotevírám tuhle stanici, abych vyskakovala pokaždé, když si EMC odkašle. To by vytvořilo špatný precedent.“

„Rozumím. Zařídím to.“

Systém tíše, dřevěně tikl, což znamenalo, že má opět soukromí. Opřela se v křesle a prohlédla si obrazy na stěně za pracovním stolem. Všichni její předchůdci ve funkci předsedů Transportní společnosti: Michio Paová, potom Tjon, Walker, Sanjrani, a nakonec na ni hleděla její vlastní hubená, přísná tvář. Nesnášela ten obraz. Vypadala na něm, jako by právě snědla něco kyselého. Jeho první verze ovšem pro změnu působila jako cosi ze setkání osamělých srdcí. Tahle vyhlížela aspoň důstojně.

Většina členů Transportní společnosti ji nikdy nespatří jinak než na tomhle obraze. Třináct set světů, a do nějakých deseti let si většina z nich, ne-li všechny, pořídí vlastní verze PSL-5. Blokující stanice, jež označují bublinu prostoru, kde končí pravomoc planety a začíná oblast náležející Společnosti. Cokoli, co kolonie potřebují od prvního domova lidstva nebo od sebe navzájem, musí být přepraveno gravitační studnou nahoru. To byl vnitřní problém planet. Přeprava z jedné soustavy do druhé náležela Pásu. Staré výrazy. Vnitřníci. Pásovci. Udržovaly se, protože jazyk na některých věcech takhle lpí, i když okolní skutečnost se mění.

Koalice Země-Mars, EMC, bývala středem lidstva – nejvnitřnější z vnitřních. Nyní představovala významný paprsek kola, jehož středem se stala stanice Medina. Tam, kde uprostřed jakéhosi ne-prostoru, ohraničujícího prstencové brány, dřepěla podivná mimozemská koule. Tam,

kde měla svůj soukromý byt, když zrovna nenavštěvovala města v prostoru. Tam, kde byl Saba, když zrovna někam neletěl na své lodi a nedoprovázel ji. Stanice Medina, to byl domov.

Ovšem dokonce i pro ni byl svým způsobem domovem také ten modročerný kotouč Země. Možná to časem už nebude pravda. Některé děti, dost staré na to, aby mohly volit, nechápaly, jaké to je mít jen jediné Slunce. Neměla ponětí, co pro ně bude znamenat Země nebo Mars nebo Sol. Možná ta atavistická zádumčivost, ten pocit smutku pod hrudní kostí, zemře s její generací.

Nebo je možná jen unavená a nevrlá a potřebuje si zdřímnout.

Znovu zlomený bambus. „Madam?“

„Už jsem na cestě.“

„Ano, madam. Ale máme tu zprávu s nejvyšší prioritou od kontroly provozu z Mediny.“

Bubenice se naklonila dopředu, ruce položila naplocho na chladnou desku stolu. Sakra. Sakra sakra sakra. „Přišli jsme o další?“

„Ne, madam, žádné ztracené lodi.“

Obavy poněkud zmírnily své sevření. Ne však úplně. „Tak oč jde?“

„Hlásí průlet, který není na rozvrhu. Nákladní loď, ale nemá transpondér.“

„Vážně?“ přeptala se. „To si snad mysleli, že si jich nevšimneme?“

„K tomu se nemohu vyjádřit,“ pravil Vaughn.

Zapnula si administrativní linku Mediny. Odtud, ze své říše, mohla dosáhnout všude – zkontrolovat řízení provozu, údaje o prostředí a energetickém výdeji, zapojit senzorové systémy ve kterékoli části elektromagnetického spektra. Jenže vinou časového zpoždění tohle všechno přicházelo o více než čtyři hodiny později. Jakýkoli rozkaz, který vydala, dospěl na místo určení po osmi, osmi a půl hodinách poté, co byl zadán požadavek. Nezměrná mimozemská inteligence, která zkonstruovala prstencové brány a vystavěla masivní objekty, nyní ruiny, v soustavách za nimi, našla způsoby, jak manipulovat se vzdálenostmi, avšak rychlost světla byla prostě rychlost světla, a vypadalo to, že to tak už zůstane.

Projela záznamy, našla příslušné místo a přehrála si ho.

Tady Medina. Conferme. Obvyklý klidný hlas letové kontroly.

Odpočívající hlas byl trochu zkreslený interferencí – artefakt, který vytvářely brány.

Tady nákladní loď Savage Landing z Castily, Medino. Předávám přehled o stavu lodi.

Vyskočilo nové okno. Běžné údaje lehké nákladní lodi. Marťanský design. Starý, ale ještě žádná starožitnost. Kontrole provozu trvalo několik vteřin, než se znovu ozvala.

Visé bien, Savage Landing. Průlet povolen. Kontrolní kód je – do hajzlu! Ruším povolení, Savage Landing! Nepokračujte v průletu!

Nečekaný hrot na křivce bezpečnosti a blikající červený poplach. Na kontrolní tabuli řízení provozu se objevila nová letová charakteristika, chochol zametající bezhvězdnou temnotu pomalé zóny.

Tohle už bylo hotovo. Všechno proběhlo před několika hodinami, ale Bubenice přesto cítila, jak se jí zrychlil tep. Kontrola provozu křičela na novou loď, aby se ohlásila, aktivovala se elektromagnetická pulzní děla. Kdyby vypálila, všichni na neznámé lodi by už byli mrtví.

Bezpečnostní křivka se rozpadla, narušena hmotou a energií procházející prstencem, a klesala, až dosáhla prahové hodnoty. Vetřelecká loď se otočila a v plné rychlosti se prosmýkla jinou branou, čímž zpětně vykopla křivku znovu nahoru.

Kontrola provozu klela v několika jazycích a kvapně vysílala k přilétajícím lodím příkazy k pozastavení průchodu. *Savage Landing* zůstávala potichu, ale podle přicházejících zpráv letěla naplno, brutálně pryč a přerušila přístup k bráně Castila.

Bubenice skrolovala nazpět, pozpátku se před ní odvíjela ta bezmála katastrofa. Ten bezohledný pitomec pocházel z brány Freehold a zmizel v Auberonu. No ovšem. Radiace pronikající z brány Auberonu potvrzovala, že se mu to podařilo. Byť to řízl na pokraji bezpečnostní křivky, průlet nezvoral. Ale kdyby *Savage Landing* prošla podle plánu, jedna nebo obě lodi mohly zmizet tam, kam mizely lodi, když se průlet nezdařil.

Stručně řečeno, znamenalo to, že *Savage Landing* budou muset zařadit na pozdější dobu. Nastanou tlačence. Snad tucty lodí budou nuceny změnit dráhu a rychlost, a to zase znamená novou koordinaci průletů. Nic hrozivého, ale pěkná osina v zadku.

A špatný precedent.

„Mám jim odpovědět,“ ozval se Vaughn, „nebo si to chcete vyřídit osobně, madam?“

To byla výborná otázka. Politika je jako začarovaný kruh. Když stiskne spoušť, čili vydá rozkaz, aby jakákoli neautorizovaná loď, která se chystá proletět načerno, skončila jako šrot, a litujeme... Už to nepůjde vrátit zpět, už nebude moci couvnout. Kdosi mnohem lepší v těchhle záležitostech ji kdysi učil, aby si na to dávala velký pozor a nedělala nic, co by nebyla připravena kdykoli zopakovat.

Jenomže, Kriste, tohle bylo tak lákavé.

„Ať Medina zaznamená průlet, připíše požadavek na uhrazení plné ceny Freeholdu a Auberonu, a k tomu navíc pokutu za zdržení, které zavinili,“ řekla.

„Ano, madam,“ řekl Vaughn. „Ještě něco?“

Ano, pomyslela si, ale zatím nevím co.

Konferenční sál byl navržen právě pro tuto chvíli. Klenba stropu působila velkolepě jako katedrála. Generální tajemník Země Li stál na svém pódiu a zrakem přelétal s vážným, avšak spokojeným výrazem po kamerách tuctů různých pečlivě vybraných zpravodajských kanálů. Bubenice se pokoušela o totéž.

„Prezidentko Bubeníková!“ zavolal jeden z reportérů a zvedl ruku, aby upoutal její pozornost úplně stejně, jako to pravděpodobně dělali lidé už za starého Říma. Pódium jí sdělilo, že se ten muž jmenuje Carlisle Hayyam a je ze zpravodajství Munhwa Ilbo na Cereře. O její pozornost se teď hlásilo tucet dalších.

„Hayyame?“ usmála se a ostatní se ztišili. Popravdě, tuhle část měla docela ráda. Patrně to souviselo s dávno zapomenutou touhou vystupovat na jevišti, a také šlo o jedno z mála míst, kde měla všechno skutečně pod kontrolou. Jinak jí vlastní práce připomínala spíš snahu nacpat vzduch zpátky do děravého balónu.

„Jak budete reagovat na znepokojení Martina Karczeka ohledně přešupních stanic?“

„To si teprve budu muset poslechnout,“ odpověděla. „Můj den má jenom určitý počet hodin.“

Reportéři se pochechtávali, slyšela v tom jistou zlomyslnost. Ano, otevírali tady první blokuující stanici. Ano, Země se chystá vybědnout z dlouholeté ekologické krize a zvýšit aktivní obchod s koloniemi. Vše, co zpravodajové chtěli, byla scénka, jak se politikové na sebe navzájem utrhují.

A to bylo v pořádku. Dokud se budou zabývat maličkostmi, zbude jí prostor na větší záležitosti.

Generální tajemník Li, muž se širokou tváří, bujným knírem a mozolnatýma rukama manuálně pracujícího, si odkašlal. „Kdybyste dovolu-li...“ začal. „Vždy se najdou lidé, kteří ostražitě sledují každou změnu. A to je správné. Změny by měly být sledovány, hodnoceny, dokonce

zpochybňovány. Ovšem tento konzervativní pohled by neměl převládat a bránit pokroku nebo dusit naděje. Země je první a skutečný domov lidstva. Půda, z níž jsme my všichni vzešli, ať už nyní obýváme kteroukoli soustavu. Země zůstane navždy, *navždy*, středem největších plánů lidstva ve vesmíru.“

Znělo to, jako když si pohvizdujete na hřbitově, abyste se nebáli. Země slavila nejvýznamnější milník svých dějin, a to představovalo třetí nejdůležitější bod jejího programu. Ale jak říct planetě, že dějiny už prošly kolem ní? Určitě je lepší přikyvovat a usmívat se, užívat si tu chvíli a šampaňské. Jakmile bude po všem, musí se vrátit k práci.

Probrali očekávané dotazy: bude na obnovené vyjednávání dohlížet Bubenice, nebo bývalý prezident Sanjrani, zachová si Transportní společnost neutralitu v diskutabilních volbách na Nova Catalunya, budou rozhovory o řešení statutu Ganymeda probíhat na Měsíci, nebo na Medině? Dokonce došlo na otázku na mrtvé soustavy – Chárón, Adro a Naraká –, kde prstencové brány vedly do prostorů mnohem podivnějších než pohádka o Zlatovlásce. Generální tajemník tuto otázku odmítl, což bylo dobře. Z mrtvých soustav Bubenici naskakovala husí kůže.

Po skončení otázek a odpovědí Bubenice pózovala s generálním tajemníkem, vysokými úředníky EMC a celebritami z planet – tmavou ženou v jasně modrém sáří, bledým mužem ve formálním obleku, dvojicí až komicky si podobných mužů ve stejných zlatých smokinzích.

Do jisté míry se jí i toto zamlouvalo. Nemohla se však zbavit pocitu, že potěšení z toho povyku, který Pozemšťané nadělají kolem památečných fotek s hlavou obyvatel Pásu, o ní po duchovní stránce vypovídá cosi nepříznivého. Vyrostla ve vesmíru, kde lidé jako ona byli nahraditelní, a žila dost dlouho, aby ji kolo Štěstěny vyzvedlo do výše, nad pozemské nebe. Každý si teď přál mít Pás za přítele, teď když ten výraz znamenal víc než shluk zpola vytěžených kusů kamene, jež uvízly mezi Marsem a Jupiterem. Pro děti, které se nyní rodí, bude Pás představovat cosi, co lidstvo spojuje. Sémantický posun a politická změna. Jestliže to nejhorší, co z toho pro ni vzejde, bude špetka škodolibosti, dokáže se s tím smířit.

Vaughn čekal v malém předsálí. Jeho obličej jako by se skládal ze skalnatých vrstev, jež by se hodily do nějakého pohoří, ale on dokázal, že slušely i jemu. Jeho formální sako bylo střiženo v retro-stylu, v nápodobě vakuového obleku. Známky dávného útlaku, přenesené do nejnovější módy. Čas zhojil všechny rány, ale nevymazal jizvy – místo toho z nich udělal ozdoby.

„Máte hodinu do recepcce, madam,“ řekl, když si Bubenice sedla na pohovku a třela si nohy.

„Rozumím.“

„Přejete si něco?“

„Zakódovaný úzký svazek a soukromí.“

„Ano, madam,“ přikývl bez zaváhání.

Když se za ním dveře klouzavě zavřely, zapnula kameru a upravila se. Plán, který se jí formoval kdesi vzadu v hlavě po celou dobu ceremoniálu, už byl hotov. Všechny kousky a součásti, které pro uskutečnění potřebovala, měla pohromadě. A čím dřív to spustí, tím lépe. I trest působí nejsilněji, když mezi zločinem a následky uplyne co nejkratší doba, aspoň tak jí to učili. Ale je tu i jistá výhoda, když se provinilci poskytnou dost času, aby mohl svého jednání patřičně litovat.

A úplně nejlepší bylo oboje spojit.

Zapnula nahrávání.

„Kapitáne Holdene,“ začala, „pošlu vám data o neautorizovaném přechodu z brány Freehold do Auberonu, k němuž dnes došlo. Poskytuju vám přístup k bezpečnostní nahrávce soustavy Freehold. Není to nic moc. Jedna obyvatelná planeta o něco menší než Mars, potom další, jejíž zdroje je možno využít, pokud vám nevadí příliš mnoho dusíku a kyanidu ve vzduchu. Guvernér Freeholdu se jmenuje...“

Zkontrolovala záznam a málem se rozkašlala smíchem a pohrdáním. „... Payne Houston. Předpokládám, že si to jméno vybral sám, ne že by na něj tak volala maminka. Zkrátka posílám vás tam exekutivním příkazem, takže můžete vyrazit okamžitě. Přinutím Emily Santos-Baca a bezpečnostní výbor, aby se podvolili, dřív než se tam dostanete, takže to bude bez problémů.“

Oficiálně je vašim úkolem doručit zprávu, že opakované porušení předpisů Transportní společnosti, jehož se Freehold dopouští, si žádá represivní opatření, a že jim zakazují veškerý provoz tam i zpět na tři roky. Když se bude ptát, zda jde o pozemské roky, odpověď zní ano. Bude z toho dělat kdovíco a dá si na tom záležet, protože je tenhleten druh pitomce.

Neoficiálně nemusíte pospíchat. Chci, aby Freehold a všechny podobné soustavy viděly válečnou loď, která se k nim celé týdny blíží, aniž by tušili, co udělá, až k nim dorazí. Moji lidé vyhotoví obvyklou pracovní smlouvu. Pokud byste tu práci nemohli vzít, dejte mi co nejdřív vědět. Jinak vás mám na rozpisu doplnění paliva a tranzitu během příštích patnácti hodin.“

Přebrala si zprávu a odeslala ji s kopií pro Ahmeda McCahilla, předsedu bezpečnostního výboru. Následoval prováděcí požadavek na přesunutí *Rosinanty* do čela fronty na zásobování a schválení tranzitu. A pak na dveře diskrétně zaťukal Vaughn.

Její zabručení si správně vyložil jako dovolení vstoupit.

„Generální tajemník Li se ptá, jestli vás nepostihla nějaká indispozice, madam,“ řekl. „Začíná si dělat starosti.“

Zkontrolovala čas. Její hodina oddechu skončila už před dvaceti minutami.

„Povězte mu, že už jdu,“ oznámila. „Mám někde šaty na převlečení?“

„Ve skříni, madam.“ Vaughn vyklouzl ven dveřmi tiše jako příznak.

Bubenice se kvapně převlékla, vyměnila formální sako a kalhoty za halenku ze směsi hedvábí a bambusu a nemačkovou sukni s vpletenou neurální sítí, která měla přibližně inteligenci hmyzu, aby udržela správně nařasené záhyby. Obhlédla se s jistým uspokojením v zrcadle. Přála by si, aby ji tu doprovázel Saba. Ale ten by to zaručeně přehnal s vtípky na královnin doprovod. Zavřela zrcadlo, obrazovka se vrátila zpět k obrazu Země.

Planeta se nyní nacházela napůl ve tmě, zbýval srpek bílé a modré. Teroristé z Pásu se pokusili Zemi zničit, ale byla stále tu a nepřestala se točit. Pokusili se spálit lodi vnitřních planet, a přece tu bylo loďstvo EMC, porůznu posbírané a schopné letu.

Na druhé straně se Země po celé generace snažila obyvatele Pásu drtit pod nohama, a teď tady byla Bubenice. Čas z nich udělal spojence ve velkém rozmachu civilizace při cestě ke hvězdám.

Přínejmenším dokud se *něco jiného* nezmění.

Kapitola druhá: Bobbie

Přechod z pomalé zóny měli za sebou a Freehold byl ještě celé týdny před nimi, ale atmosférické přistání s lodí tak starou jako *Rosinante* už nebylo tak triviální jako kdysi. Věk se projevoval nečekanými způsoby. Zařízení, která vždy fungovala spolehlivě, najednou selhávala. Bylo to něco, nač se člověk musel předem připravit, jak to jen šlo.

Bobbie zamžourala na nástěnný panel na technické palubě a dívala se, jak na něm skroluje dlouhý seznam údajů, končící ujistěním lodi, že zvládne ještě nejméně jeden sestup, aniž by shořela.

„Všechny kontrolky atmosférických brzdících trysek zelené,“ hlásila.

„Hmm?“ od panelu se ozval Alexův pomalý, ospalý přízvuk.

„Jsi vůbec vzhůru? Tady jde o tvůj zatracený seznam příprav na přistání. Já jsem tady dole a dělám svou práci. Aspoň bys mohl projevit zájem.“

„Jo, nespím,“ odpověděl pilot. „Jen jsem dostal vlastní zatracený seznam.“ Slyšela v jeho hlase úsměv.

Bobbie zavřela diagnostické okno. Ověření stavu manévrovacích motorů byla poslední položka jejich dnešních úkolů. A kromě navlečení do obleku, v němž by vylezla ven z lodi a fyzicky se koukla do ústí trysek, už neměla co dělat.

„Jdu se trochu postarat o domácnost, potom ti dám vědět,“ řekla.

„Mhm.“

Bobbie odložila nástroje a slabým rozpouštědlem je otřela od lubrikantu, který rozlila. Voněl sladce a čpavě, jako cosi, co kdysi používala v kuchyni, když žila sama na Marsu. Jakýsi neklid ji nutil připravovat se na misi i poté, co už byla připravena. Za starých časů se u ní úzkost projevovала čištěním a servisem bojového posilovacího obleku, znovu a znovu a znovu, až se z toho vyvinul jistý způsob meditace. Teď stejným stylem kontrolovala loď.

Na *Rosinantě* už teď žila víc let než kdekoli jinde. Déle než doma v dětství. Déle než trvala její služba u námořní pěchoty.

Technická paluba se strojovnou byla Amosovo území a mechanik si udržoval ve své dílně pořádek. Každý nástroj na svém místě, každý

povrch bez poskvrnky. Kromě oleje a rozpouštědel tu byl slabě cítit už jen ozón, který svědčil pro blízkost silného elektrického pole. Podlaha vibrovala v rytmu fúzního reaktoru na spodní palubě – bijícího srdce lodi.

Na jednu přepážku si Amos namaloval nápis:

LOĎ SE O TEBE STARÁ
TY SE STAREJ O LOĎ

Když Bobbie ta slova mýjela, pohladila je a vlezla do žebříkového výťahu, který procházel středem lodi. *Rosi* letěla s velmi jemným bržděním 0,2 gé, a Bobbie pamatovala časy, kdy jí použití výťahu místo šplhání po žebříku připadalo jako přiznání porážky, i když loď letěla desetkrát rychleji. Jenomže posledních pár let ji trápily klouby a na nějakých důkazech, že tu ještě dokáže šplhat, už jí tolik nezáleželo.

Usoudila, že skutečná známka stárnutí se projevuje tím, když vás opustí potřeba dokazovat si, že nestárnete.

Průlezy oddělující jednotlivé paluby se otevíraly, když jimi projížděl výťah, a za ním se potichu zavíraly. *Rosi* možná byla nějaké to desetiletí za zenitem, ale Clarissa nepřipustila na své lodi žádné vrzání nebo zasekávání. Nejméně jednou týdně kompletně prošla všechny systémy podpory života a tlakové uzávěry. Když se o tom Bobbie zmínila Holdenovi, poznamenal: *protože už tu loď jednou zničila, a teď se pořád snaží ji spravit.*

Výťah se zabzučením zastavil na velitelské palubě, Bobbie vystoupila. Vstup do kokpitu byl otevřený. Alexova téměř holá hnědá hlava vyčnívala nad opěradlem protinárazového křesla. Posádka trávila většinu pracovní doby na velitelské a vzduch tu byl cítit nepatrně odlišně. Dlouhé hodiny v křeslech znamenaly, že pach potu se nikdy dokonale nevyvětral, ať recyklátory pracovaly sebeusilovněji. A jako každá místnost, kde James Holden delší dobu pobýval, visela ve vzduchu příjemná, útulná vůně vypité kávy.

Bobbie přejela prstem podél přepážky a cítila, jak pod jejím tlakem praská nátěr proti olupování. Tmavošedá barva vybledla, takže se stěžď dalo poznat, kde se materiál k sobě nehodí, protože byl mnohokrát poškozován a záplatován, a kde se na něm prostě projevilo stáří. Brzy ho budou muset obnovit. Tu barvu by klidně snesla, jenomže to křupání znamenalo, že nátěr ztrácí elasticitu. Stává se příliš křehkým, aby dostál svému úkolu.

Bobbie bolela obě ramena a už jí činilo potíže rozpoznat to, které si vyhodila při tréninkovém zápase před lety, a to, které bolelo proto, že léta se k jejímu tělu nechovala laskavě. Za svůj život posbírala spoustu zranění z bojů, a bylo stále těžší odlišit jejich následky od normálního opotřebení. Podobně jako ty odbarvené skvrny na *Rosiných* přepážkách všechno bledlo, aby to k sobě ladilo.

Vylezla po krátkém žebříku a přiklopem do kokpitu, pokoušejíc se vychutnávat bolest v ramenou stejně jako kdysi pálení po intenzivním cvičení. Jak jí říkal při výcviku starý seržant, bolest je bojovníkův přítel. Bolest ti připomíná, že ještě nejsi mrtvá.

„Hoj,“ pozdravil Alex, když klesla do křesla střelce za ním. „Jak to s tou naší holčkou vypadá?“

„Je stará, ale pořád se o sebe postará.“

„Já myslel loď.“

Bobbie se zasmála a vyvolala si taktický displej. Daleko před nimi byla planeta Freehold. Jejich úkol. „Bratr si vždycky stěžoval, že trávím moc času vymýšlením metafor a slovních hříček.“

„Stárnoucí marťanská bojovnice, která žije uvnitř stárnoucí marťanské bojovnice,“ řekl Alex se slyšitelným úsměvem v hlase. „Nad tím ani nemusím moc přemýšlet.“

„Nejsem tak stará, abych ti nemohla nakopat.“ Bobbie si přiblížila na displeji Freehold. Skvrnitá kulička s hnědými kontinenty a zelenými oceány, tu a tam bílá spirála mraků. „Na jak dlouho to vidíš?“

„Budeme tam do týdne.“

„Mluvil jsi poslední dobou s Jizz? Jak se daří otci mého budoucího dítěte?“

„Gizelle se má dobře, a podle ní je na tom Kit báječně. Zvolil si na Marinerské technice jako hlavní předmět planetární inženýrství.“

„To je teď náramně žádaná profese,“ souhlasila Bobbie.

Šla Alexovi za svědka, když si bral Giselle, a čekala v nemocnici na Cerěře, když se o třináct měsíců později narodil Kit. A teď šel Kit na vyšší univerzitu a Alex byl přes deset let rozvedený. Byl její nejlepší přítel, ale jako manžel nestál za nic. Po jeho druhém selhání Bobbie poznamenala, že chce-li něco, co by hodně bolelo, může mu třeba zlomit ruku a všem tak ušetřit čas.

Ale přes všechna ta zbytečná dramata krátké katastrofické manželství zplodilo Kita, a díky tomu byl vesmír o něco hezčí místo. Chlapec zdědil Alexův úsporný šarm a všechnu matčinu důstojnou krásu. Kdykoli ji oslovil ‚teto Bobbie‘, zatoužila ho obejmout, až by mu zapraskalo v žebrech.

„Až jí budeš odpovídat, určitě jí vyříd, že jsem řekla ‚do hajzlu‘,“ prohlásila Bobbie. Nezdařené manželství nebyla jenom Gisellina vina, ale Bobbie během rozvodu stála na Alexově straně, takže se musela coby svědek chovat, jako by z nezdaru vinila výhradně ji.

„Pošlu jí od tebe pozdrav,“ řekl Alex.

„A pověz Kitovi, že ho zdraví teta Bobbie, a že chci nové fotky. Všechno, co od něj mám, je rok staré. Chci vidět, jak už je můj malý muž statný.“

„Víš, že je to strašidelné, když flirtuješ s klukem, kterého znáš od narození?“

„Má láska je čistá,“ odvětila Bobbie a přešla od taktického zobrazení na parametry mise. Populace Freeholdu čítala něco přes tři sta lidí, a všichni se narodili na Zemi. Nazývali se Shromáždění nezávislých obyvatel, ať už to znamenalo cokoli. Ovšem koloniální loď udávala ve svém prohlášení spoustu zbraní a munice. A při těch několika týdnech, které *Rosi* zabere pád k místnímu slunci, mají místní dost času připravit se a vytrénovat.

Alex četl spolu s ní: „Kapitán tady bude potřebovat nějakou zálohu.“

„Jo. Jako příští bod na seznamu mám popovídat si s Amosem.“

„Bereš s sebou Betsy?“

„Tohle ještě není situace pro Betsy, námořníku,“ pravila Bobbie. Betsy byla Alexova přezdívka pro oblek Marťanské průzkumné flotily, který přechovávala v nákladovém prostoru. Už léta si tu věc neoblékla, ale udržovala ji ve stavu schopném provozu se všemi zbraněmi nabitými. Když věděla, že ji tady má, hrálo ji to a těšilo. I když ji měla jen pro všechny případy.

„Chápu,“ přikývl Alex.

„Mimochodem, kde je Amos?“

Podle Alexova tónu se dalo rozeznat, jestli je v pohodě, nebo jestli se jen snaží mluvit, jako by v pohodě byl, i když to byl jen jemný rozdíl. „Loď si myslí, že je na ošetřovně.“

Clarissa, pomyslela si Bobbie. *Zatraceně*.

Ošetřovna na *Rosinante* páchla dezinfekcí a zvratky.

To antiseptické aroma pocházelo z malého vytírače podlah, který si šuměl po místnosti a nechával za sebou lesklou stopu. Kyselý, žlučový pach pocházel od *Clarissy Mao*.

„Ahoj Bobbie,“ pozdravila s úsměvem. Ležela v jednom z křesel, manžetu autodoktora kolem paže. Manžeta tiše hučela a občas zacvakala. Při každém cvaknutí se Clarisse stáhl obličej. Asi dostává injekce, nebo snad ještě něco horšího?

„Nazdar, Babs,“ řekl Amos. Mohutný mechanik seděl vedle pacientky a něco si četl na svém ručním terminálu. Nevzhlédl, když Bobbie vešla, ale zvedl ruku na pozdrav.

„Jak se dnes cítíš?“ zeptala se Bobbie a v duchu udělala grimasu.

„Za pár minut už se zvednu z postele,“ odpověděla Claire. „Zmeška-la jsem něco při kontrole před přistáním?“

„Ne, vůbec ne.“ Bobbie zavrtěla hlavou. Trochu se obávala, že říct ano, Claire by si vyšklubla hadičky z paže a vyskočila z lůžka. „Nic takového. Jen jsem si na chvilku potřebovala vypůjčit izolační vložku.“

„Jo?“ Amos se na ni poprvé podíval. „Je to v pořádku, Krásko?“

„Cokoli potřebuješ,“ řekla a gestem obkroužila celou ošetřovnu. „Mě vždycky najdeš doma.“

„Dobrá.“ Amos se zvedl a Bobbie před ním vyšla na chodbu.

Mezi vybledlými šedivými stěnami a za zavřenými dveřmi ošetřovny se Amos jakoby zmenšil. Opřel se zády o stěnu a vzdychl. „Těžko se na to kouká, víš?“

„Jak se jí vede?“

„Dobré dny a špatné dny,“ odpověděl. „Ty žlázy, co si pořídila na černém trhu, jí vypouštějí do krve to svinstvo, co se musí pořád filtrovat. Jenomže vyoperovat jí je, zkurvilo by jí to organismus ještě víc, tak...“

Pokřčil rameny. Vypadal unaveně. Bobbie nikdy nedokázala poznat, jaký je skutečný vztah mezi mechanikem *Rosi* a jeho drobným protějškem. Určitě spolu nespali, a nezdálo se, že by k něčemu takovému mezi nimi kdy došlo. Po většinu času spolu ani nemluvíli. Ale když se Clairino zdraví začalo zhoršovat, obvykle sedal u ní na ošetřovně. Bobbie se zamyslela, jestli by to dělal i pro ni, kdyby onemocněla. Jestli by to pro ni vůbec někdo udělal.

Velký mechanik v posledních dnech trochu pohubl. Zatímco mohutní muži mívají v pokročilejším věku tendenci nabírat na váze, vydal se Amos opačným směrem. Veškerý tuk, který na sobě mívával, byl pryč, teď jeho šíje a paže vypadaly šlachovitě a svaly se jasně rýsovaly pod kůží. Byl tuhý jako kůže na boty.

„Takže,“ pobídl ji, „o co jde?“

„Četls moji zprávu o Freeholdu?“

„Jen tak jsem ji přelétl.“

„Tři sta lidí, kteří nesnášejí autoritu a milují zbraně. Holden bude trvat na tom, abychom se setkali na jejich půdě, protože takhle to obvyčejně dělá. Bude potřebovat zálohu.“

„No jo,“ souhlasil Amos. „Dohlídnu na něj.“

„Spíš jsem myslela, že bych si to vzala na starost já,“ pokývla Bobbie směrem k ošetřovně. Neřekla *nevypadá dobře*. Amos stiskl rty, zvažoval to.

„Jo, jasně,“ pravil. „Atmosférické přistání loď pěkně roztřepe, pokud ji rovnou neroztrhne. Budu mít fúru práce.“

Bobbie už se chystala k odchodu, pak ji cosi přimělo zastavit. Dřív než věděla, že to řekne, zeptala se: „Jak dlouho to potrvá?“

„Po zbytek jejího života,“ řekl Amos, vrátil se do místnosti a zavřel za sebou.

Holdena s Naomi zastihla při snídani v jídelně. Vůně míchaných vajec s práškovou cibulí a něčím, co se vydávalo za papriku, soutěžila s čerstvě uvařenou kávou. Bobbie zakručelo v žaludku, když vešla dovnitř a Holden jí beze slova přisunul talíř a začal jí nakládat vejce.

„Vychutnej si to, protože tohle jsou naše poslední opravdová vajíčka, než se vrátíme na Medinu,“ poznamenal, když jí servíroval jídlo.

Naomi spolkla sousto a zeptala se: „Co se děje?“

„Přečetli jste si vůbec moje posouzení hrozby, kterou představuje Freehold?“

„Jen jsem to přelétl,“ přiznal Holden.

„Kolonie v první generaci,“ řekla Naomi. „Založena před osmi lety, a má stále jen jedno město v polosuché oblasti mírného pásu. Zemědělství na nízké úrovni, většina potravin pochází z kradené hydroponie. Nějaké kozy a slepice, dobytek přežívá na hydroponiích. Není to právě efektivní model. V planetární kůře se nachází lithium a kupodivu i spousta uranu, uvízlého v polárních ledovcích, což by mohlo být nadějně i pro těžbu helia, pokud se jim podaří vytvořit infrastrukturu, aby vůbec mohli něco těžít. Zakládací listina proklamuje radikální osobní autonomii, kterou zajišťuje civilní milice, a tou je veškerá populace kolonie.“

„Skutečně?“ přeptal se Holden. „Veškerá populace?“

„Takže máme tři stovky lidí, kteří milují zbraně,“ přikývla Naomi a ukázala na něj: „Tehle člověk trvá na tom, abychom vylezli z lodi a promluvili si s nimi osobně.“

„Vážně?“ Bobbie si nabrala pořádnou lžici a strčila si jídlo do pusy. Vejce byla tak chutná, jak slibovala vůně.

„Tohle se ale *musí* vyřídit z očí do očí,“ pravil Holden. „Jinak jsme klidně mohli poslat zprávu z Mediny a ušetřit si tenhle výlet.“

„Diplomacie je tvoje parketa,“ řekla Bobbie. „Já se starám výhradně o taktické záležitosti. A když už se bavíme o síle, kterou představuje Freehold, povíme jim, že není důvod začít hned střílet, a budeme doufat v nejlepší.“

Holden odstrčil svůj zpola vyjedený talíř a zamračeně se opřel. „Vysvětlí mi to.“

„Opravdu bys měl číst moje hodnocení.“

Naomi vzala Holdenův hrnek a přistoupila ke kávovaru. „Mám dojem, že tuším, kam tím míří. Chceš kafe, Bobbie?“

„Ano, díky.“ Bobbie si vyvolala na terminálu taktické hodnocení. „Tady žijí lidé, kteří opustili Zemi a vytvořili kolonii založenou na individuální suverenitě. Věří v absolutní právo každého jedince bránit sebe a svůj majetek, v případě nutnosti i smrtící silou. A k tomu jsou dobře vyzbrojeni.“

„Tuhle část jsem pochopil,“ kývl Holden.

„V současné době jim chybí ještě léta, než budou soběstační. Důvod, proč spoléhají na hydroponii, spočívá v tom, že mají značné obtíže s vytvářením půdy pro skleníky. Jde o nějaký problém s obsahem minerálů. Peníze, které sehnali jako zálohu na budoucí těžbu, putují vesměs na Auberon, odkud získávají zemědělské produkty, aby to obešli. Nesouhlasí s vybíráním poplatků za základní obchod k zachování života, které stanovila Transportní společnost. A právě kvůli tomu tu jsme.“

Naomi podala Bobbie kouřící šálek kávy se spoustou šlehačky, přesně tak, jak to měla ráda. Holden pokýval hlavou, což patrně naznačovalo potíže. Rozuměl dobře všemu, co říkala.

„Jak dlouho potrvá, než budou mít vlastní sklizně?“ zeptala se Naomi a podívala se jí přes rameno na zprávu.

„To nevím, ale o to tady momentálně nejde –“

„Jde o to,“ řekl Holden, „že jim přinášíme rozsudek smrti. Není to snad pravda? Přistaneme a sdělíme jim, že jsou odříznuti od obchodu s ostatními koloniemi. A oni vědí, že jim do pár měsíců dojdou použitelné potraviny, a že si své vlastní nedokážou vypěstovat ještě léta. Společnost je staví do neřešitelné situace. A *Společnost*, tím myslím nás. To jsme teď my.“

„Ano,“ přisvědčila Bobbie, ráda, že porozuměl. „Ti lidé jsou přesvědčeni, že mají neporušitelné právo použít smrtící sílu při ochraně vlastních životů. Když přistaneme a oznámíme, že jsou odříznuti, nebudou mít důvod nepokusit se zmocnit naší lodi.“

„Já tomu rozsudku nerozumím,“ ozvala se Naomi. „Připadá mi moc tvrdý.“

„Bubenice na něco takového čekala, řekl bych,“ zamumlal Holden. Netvářil se právě spokojeně. „První kolonie, na které si může vyzkoušet, jak daleko Společnost zajde při ochraně svého monopolu na používání bran. A chystá se rozdrtit tenhle první případ tak tvrdě, aby to už nikdo nikdy nezkoušel. Zničí jednu kolonii, aby později nemusela ničit třináct set dalších.“

Ta myšlenka visela ve vzduchu jako cigaretový kouř nad pokerovou hrou. Naomi měla ve tváři odraz Bobbiiných starostí. Holden měl svůj typický výraz, který prozrazoval, že zvažuje něco příliš drsného, aby se to dalo provést bezpečně. Tříletá lhůta, to *bylo* drsné. Tříletá lhůta, když víte, že za méně než rok začnete hladovět, to bylo ještě horší. Dostatečný motiv pro násilí, to přinejmenším. Možná i pro něco horšího.

„Takže,“ řekla Bobbie, „to bude vážně zajímavé.“

Kapitola třetí: Santiago Jilie Singh

Singh ucítil zabrnění na zápěstí a vyhrnul si rukáv. Monitor na předloktí zjistil, že ho sleduje, a ukázal mu sdělení o momentálně nejnaléhavějším úkolu: nadcházející audienci u nejvyššího konzula.

Přestavěl si časovač na upozornění půl hodiny před samotným setkáním. Datový bloček nosil na paži nebo v kapse už téměř pět let. Přístrojek o něm věděl všechno, co o něm vědět mohl. Setkání s konzulem považoval za nejdůležitější událost v jeho životě.

A nemýlil se.

Shrнул si rukáv, rázně za něj zatáhl, aby vyrovnal všechny záhyby, a prohlédl se v zrcadle. Modrobílá uniforma mu seděla jako rukavice, zdůrazňovala jeho svalnatou postavu, kterou hodinu denně cvičil v posilovně. Na límci se mu třpytily nově získané kapitánské hvězdy, vyleštěné, až se zlatě leskly. Bradu a lebku měl čerstvě vyholené a představoval si, že mu to dodává divoký vzhled správného predátora, který se hodí na vojáka.

„Pořád se šlechtíš?“ ozvala se z koupelny Natalia. Otevřela dveře a vyšla ven v oblaku páry, z vlasů jí kapala voda. „Takový pohledný chlap si přímo říká o osahání.“

„Ne,“ ucouvl od ní Singh. „Jestli mě zamáčíš –“

„Pozdě,“ zasmála se jeho žena a vyrazila kupředu, aby ho chytila. Pevně ho objala v pase, její mokré vlasy se mu rozprostřely po rameni.

„Nat,“ řekl, chtěl jí to vyčistit, ale nedokázal se k tomu přimět. Osuška se jí uvolnila, když se na něj vrhla, a v zrcadle zahlédl příjemnou křivku jejího boku. Položil na ni ruku a stiskl. „A teď jsem celý mokrý.“

„Však uschneš.“ Natáhla ruku a štípla ho do zadku. Čerstvě povýšený kapitán laconské flotily nedůstojně vyjekl. Ucítil další zabzučení na zápěstí a na okamžik ho napadlo, že tak jeho budíček projevuje nelibost se vším tímhle blbnutím.

Znovu si vyhrnul rukáv a viděl, že jde pouze o upozornění, že jeho auto dorazí za dvacet minut.

„Brzy přijede vůz,“ řekl s lítostí a zabořil nos do ženiných mokrých vlasů.

„A je načase vzbudit Elsu,“ souhlasila Natalia. „Je to tvůj velký den. Musíš si vybrat: vzbudit Příšerku, nebo udělat snídani?“

„Pro dnešek si vezmu Příšerku.“

„Ale opatrně. Nebude dávat pozor, aby ti nezašpinila tu čistounkou novou uniformu,“ varovala ho Natalia a navlékala si župan. „Snídaně za pět, námořníku.“

Jenže trvalo nejméně patnáct minut, než vytáhl Elsu z kolébky, vyměnil jí plenu, oblékl ji a donesl do kuchyně. Natalia už naložila na stůl talíře s lívanci a čerstvými jablky, vzduch naplnila vůně chai.

Singhovi zabučelo zápěstí, a nemusel se ani dívat, aby věděl, že jde o pětiminutové varování před příjezdem auta. Připoutal Elsu do vysoké stoličky a položil před ni nejmenší talířek s plátky jablka. Radostně se zachichotala a plácla do nich dlaní, všude kolem se rozstříkla šáva.

„Máš čas se najíst?“ zeptala se Natalia.

„Obávám se, že ne.“ Singh si vyhrnul rukáv a projel si denní rozvrh. „Příšerka si dneska nechtěla obléknout kalhoty.“

„Mně se zdá, že její hlavní námitka proti předškolním zařízením spočívá právě v tom, že kalhoty vyžadují,“ mínila s úsměvem Natalia. Pak mrkla na jeho rozvrh schůzek a zvažněla. „Kdy tě máme čekat?“

„Mám naplánovanou patnáctiminutovou schůzku v devět dopoledne, a jinak už nic, tak...“ Singh neřekl *ale jde o audienci u Nejvyššího konzula Winstona Duarta, takže nemůžu rozhodovat, kdy ta schůzka začne nebo skončí.*

„Dobrá.“ Natalia ho políbila na tvář. „Já dneska budu v laboratoři nejméně do šesti, ale tvůj otec souhlasil se službou u Příšerky, pokud ji vyzvedneš ze školky.“

„Výborně, výborně,“ přikývl Singh. „Tak zatím nashle.“

Venku zastavilo tmavé služební auto flotily. Singh se zastavil před zrcadlem, aby se naposled prohlédl a utřel si náhodný zásah Příšerčiným snídaňovým šrapnelem. Natalia teď seděla u stolu, pokoušela se najíst, přitom dostat holčičce do pusy její vlastní jídlo, a také si jeho zbytky odstranit ze sukně.

Z hloubi břicha mu stoupal strach a zaplavoval mu srdce. Musel několikrát polknout, než dokázal promluvit. Miloval svou ženu a dítě víc, než mohl vyjádřit slovy, a opouštět je mu pokaždé přišlo trochu zatěžko. Tohle však bylo jiné. Generace mužů z flotily už čelily ráňům jako tohle. Formální setkání s nadřízenými, jež předznamenávalo změny. Ovšem když to zvládli oni, zvládne to také.

Perspektiva budování říše, jak jim kdysi vysvětloval profesor dějepisu na Námořní akademii, je dlouhodobá záležitost. Jednotlivci budují

říše, protože touží po tom, aby jejich jména zaznívala ozvěnou i v daleké budoucnosti. Staví obrovská díla z kamene a oceli, aby si jejich potomci pamatovali, kdo vytvořil svět, v němž oni už jen žijí. Na Zemi stále stojí budovy staré tisíce let, a někdy jde o jediné zbývající důkazy existence říší, které se domnívaly, že vydrží navždycky. *Pýcha*, nazval to profesor. Když lidé takhle stavějí, pokoušejí se dát svým ambicím fyzický rozměr. Když však zemřou, jejich záměry jsou pohřbeny s nimi. Vše, co zbyde, je jen budova.

Naproti tomu martfanské záměry nebyly nikdy vysloveně imperiální, měly v sobě pořádný kousek téže pýchy. Obyvatelé vykutali do kamene Marsu své tunely a doupata coby dočasné bydlení, načež se pustili do práce, rozpočítané na celé generace, která měla učinit obyvatelným i povrch planety.

Jenomže první generace zemřela, aniž by práci dokončila. A ta následující a další, děti po rodičích, až děti už znaly pouze tunely a nemyslely si, že je to až tak špatné. Ztratily vyhlídku na větší sen, protože to nikdy nebyl *jejich* sen. Jakmile tvůrci i se svými záměry byli ti tam, zůstaly jen tunely.

Singh si z okna svištěcího vozu prohlížel hlavní město Laconie a viděl tytéž projevy hmoty a záměrů. Obří stavby z kamene a oceli, určené za sídlo vlády říše, jež dosud neexistovala. Více infrastruktury, než Laconia sama o sobě bude vyžadovat po celá staletí. Sloupy a pilíře se odvolávaly na historii a kulturu Země a Marsu, a jako by je vytvářely znovu coby svérázné vize lidské budoucnosti.

Jestliže sny o říši padnou, zbudou tu jen obrovské budovy, které nikdy nikdo nepoužíval.

Mezi vysokými důstojníky Laconské armády kolovalo prakticky veřejné tajemství, že v laboratořích Nejvyššího konzula došlo k neuvěřitelnému průlomů v modifikaci člověka. Jeden z nejdůležitějších projektů bylo dramatické prodloužení života samotného konzula. Kapitán, pod nímž Singh jako poručík sloužil, byl oficiálně pokárán, když se opil a prohlašoval konzula za „našeho malého boha a krále“.

Singh však chápal, proč právě tento projekt je pro Nejvyššího konzula tak důležitý. Říše, stejně jako tyto budovy, jsou ambice vtělené do hmoty. Když tvůrce zemře, jeho sen je ztracen.

Tudíž si tvůrce nesmí dovolit zemřít.

Jsou-li ty zvěsti pravdivé a vědci Nejvyššího konzula fakticky pracují na jeho nesmrtelnosti, má Laconia šanci na vytvoření takové říše, o níž všichni dosud pouze snili. Stabilní vláda, kontinuita záměrů, jediná trvalá vize.

Což bylo všechno v pořádku a dobré, ale nijak to nevysvětlovalo, proč byl povolán na osobní setkání s Duarte.

„Už jsme skoro na místě, pane,“ ozval se řidič.

„Jsem připraven,“ zalhal Singh.

Vládní budova Laconie byla imperiálním palácem se vším všudy kromě názvu. Šlo zdaleka o největší stavbu v hlavním městě, současně o sídlo vlády a soukromé obydlí Nejvyššího konzula a jeho dcery. Poté, co absolvoval přísnou bezpečnostní prohlídku vojáky v nejmodernějších oblecích s posilovači, byl Singh konečně uveden – úplně poprvé – dovnitř.

Trochu ho to zklamalo.

Nevěděl jistě, co vlastně očekával. Strop ve výši padesáti stop, to snad, podpíraný řadami mohutných kamenných pilířů. Rudé sametové koberce vedoucí k vysokému zlatému trůnu. Ministry a služebnky ve frontách na slyšení u Nejvyššího konzula, šeptem intrikující. Místo toho viděl foyer a čekárnu lemovanou pohodlnými židlemi, snadný přístup k toaletám a nástěnný monitor se zásadami bezpečnosti uvnitř vládní budovy. Všechno se tu zdálo všední. Velmi oficiální.

Malý usměvavý muž v červeném saku a černých kalhotách vstoupil nejširšími dveřmi do místnosti a téměř neznatelně se uklonil.

„Kapitán Santiago Singh,“ pravil, aniž by z toho dělal otázku.

Singh se zvedl, jen stěží se ubránil zasalutování. Ten muž neměl vojenský stejnokroj a žádné výložky, nicméně se nacházeli v domě vládce. To svou váhou převyšovalo protokol.

„Ano, pane. Jsem kapitán Singh.“

„Nejvyšší konzul doufá, že se k němu připojíte v jeho rezidenci na snídani,“ řekl malý muž.

„Samozřejmě, bude mi ctí.“

„Následujte mě.“ Malý muž vyšel týmiž širokými dveřmi a Singh šel za ním.

Jestliže hala vládní budovy poněkud zklamala, zbytek interiéru byl vysloveně praktický. Chodby, lemované kancelářemi, odbočovaly na všechny strany. Všude kypěl čilý ruch, pohybovali se tu lidé v oblecích i vojenských uniformách nebo červených sakách a černých kalhotách jako jeho průvodce. Singh se snažil zasalutovat, kdykoli zahlédl výložky, které to vyžadovaly, a nevídat si ostatních. Veškerá populace Laconie se skládala z původních kolonistů, Duarteovy flotily a dětí, jež se tu narodily v posledních desetiletích. Netušil, že na planetě je tolik lidí, s nimiž se dosud nesetkal. Jeho malý průvodce se tu pohyboval, jako by nikoho z nich neviděl, a po celou dobu si udržoval na tváři neurčitý úsměv.

Po desetiminutové chůzi bludištěm chodeb a komnat dorazili ke dvojitým proskleným dveřím, kterými se procházelo na rozlehlé nádvoří. Průvodce otevřel jedny dveře a uvedl ho, načež zmizel v chodbě.

„Kapitáne Singh!“ zvolal Nejvyšší konzul Winston Duarte, neomezený vojenský vládce Laconie. „Prosím, připojte se ke mně. Kelly, doneste kapitánovi talíř.“

Další muž v červeném saku a černých kalhotách, tenhle očividně jménem Kelly, před něj postavil talíř a odtáhl pro něj židli. Singh se posadil, vděčný, že se nemusí kymáčet na nohou – měl ze všeho trochu závrať.

„Nejvyšší konzule –,“ začal, ale Duarte jen mávl rukou.

„Díky, že jste se dnes ráno ke mně dostavil. A myslím, že bychom mohli používat naše vojenské tituly. Jsem admirál Duarte, nebo stačí admirál.“

„Jistě, admirále.“

Kelly před něj postavil jedno vejce a misku na něj, a teď pomocí kleštíček přendával na jeho talíř sladkou rolku. Vejce bylo luxus, ale Singh je už jedl, takže pro něj nebylo žádným tajemstvím. Stůl byl malý – se čtyřmi stolovnicí by už byl přeplněný – a měli od něj vyhlídku na pečlivě, s láskou udržovaný záhon pozemské trávy. Uprostřed trávníku seděla asi dvanáctiletá dívka a hrála si se štěnětem. Opravdové slepice a pozemští pejsci. Nepodobalo se to Noemově arše ze starého příběhu; lodi první flotily přivezly na Laconii jen málo zvířecích druhů. Vidět dva z nich na jednom místě bylo ohromující. Singh poklepal na skořápku vajíčka lžící, aby ji rozbil, a snažil se neztratit soustředění.

Admirál Duarte pokynul k Singhovu šálku na kávu a Kelly mu nalil. „Omlouvám se,“ pravil Duarte, „že jsem vás vytáhl od rodiny takhle brzy ráno.“

„Je mi potěšením sloužit Nejvyššímu konzulovi,“ řekl Singh.

„Ano, ano,“ opáčil admirál. „Natalia, je to tak? A jedna dcera?“

„Ano, admirále. Elsa. Už jí budou dva roky.“

Admirál Duarte se usmál na dívku na trávníku a pokývl. „Báječný věk. Ne kvůli tomu učení toaletních návyků, ale v noci spí, ne?“

„Většinou, pane.“

„Je úžasné sledovat jejich mysl, jak rostou a rozvíjejí se. Učí se jazyk. Učí se identifikovat sebe sama jako oddělenou entitu. Slůvko *ne* se stává magickým.“

„Ano, pane,“ přisvědčil Singh.

„Nezapomeňte ochutnat ten moučník,“ upozornil ho admirál. „Náš pekař je génius.“

Singh přikývl a ukousl si. Moučník byl na něj příliš sladký, ale s hořkou kávou chutnal výborně.

Admirál Duarte se na něj usmál a vybídl ho: „Povězte mi o kapitánu Iwasovi.“

Sousto sladké rolády, které právě spolkl, se mu v žaludku proměnilo v olovené broky. Kapitán Iwasa byl degradován a propuštěn bez poct na základě zprávy, kterou Singh poskytl admiralitě. Pokud byl jeho bývalý velící důstojník osobním přítelem Nejvyššího konzula, tak Singh právě dospěl na konec své kariéry. Nebo ho čeká něco ještě horšího.

„Lituji, já –,“ vykoktal.

„Tohle není žádný výslech,“ pravil Duarte hlasem jako jemný, teplý flanel. „Znám všechna fakta o kapitánu Iwasovi. Chci jen slyšet vaši verzi. Vyplnil jste první zprávu o uvolnění ze služby. Co vás k tomu přimělo?“

Jeden z jeho profesorů na vojenské akademii kdysi řekl: *když se nemáte za co krýt, je nejrozumnější proběhnout palebným polem co nejrychleji*. Singh se na židli narovnal, jako by se vsedě pokoušel o nejlepší nápodobu stoje v pozoru.

„Ano, pane. Kapitán Iwasa nevyhověl novým předpisům vojenského chování, a když mu byla položena přímá otázka o těchto směrnicích, zalhal admirálu Goyerovi, svému velícímu důstojníkovi, a to v mé přítomnosti. Poslal jsem admirálu Goyerovi písemné sdělení, které zpochybňovalo prohlášení kapitána Iwasy.“

Duarte si ho zahlobaně měřil, ve tváři ani stopy po hněvu. To nic neznamenalo. Podle všeho nebyl Nejvyšší konzul mužem, který by dával své pocity najevo.

„Revidovaný předpis, který by představoval zanedbání služebních povinností v takové míře, že by trestem bylo odeslání do Kotců?“ přeptal se admirál.

„Ano, pane. Kapitán Iwasa se domníval, že jde o nepřiměřené potrestání, a otevřeně se k tomu vyjádřil. Když byli dva mariňáci přistiženi, jak ve službě spí, potrestal je místo toho pouze organizačně.“

„Takže jste ho obešel a obrátil se na admirála Goyera.“

„Ne, pane,“ odpověděl Singh. Sklonil pohled a upřel zrak přímo do očí Nejvyššího konzula. „Byl jsem svědkem toho, že důstojník zalhal nadřízenému, který mu položil přímou otázku týkající se řetězce velení. Upozornil jsem toho důstojníka, byla to má povinnost.“

Singh domluvil, ale Duarte nic neřikal. Jen se na něj dál díval, jako by byl nějaký zajímavý brouk připíchnutý na korkovou nástěnku. Pak se zeptal, jako by to bylo něco naprosto přirozeného: „Neměl jste Iwasu rád?“

„Mohu mluvit otevřeně, pane?“ zeptal se Singh. Když Duarte přikývl, pokračoval: „Zachovávat předpisy je přísežná povinnost každého důstojníka a vojáka. Jde o nástroj, díky němuž jsme vojsko a nikoli banda lidí s vesmírnými koráby a zbraněmi. Pokud důstojník toto nebere v úvahu a dá to najevo, přestává být důstojníkem. Když tohle Iwasa předvedl a opakovaně a záměrně nedodržel příslušný předpis, přestal být mým velícím důstojníkem. Pouze jsem o této skutečnosti informoval osobu v řetězci velení nad ním.“

„A nyní, když už víte, jaké následky to pro Iwasu mělo, pořád si myslíte, že jste jednal správně?“ Admirálův výraz stále neprozrazoval jeho názor na probírané téma. Klidně se s tím výrazem mohl ptát, zda nechce cukr.

„Ano, admirále,“ odvětil Singh. „Služba není bufet, kde si vyberete, co chcete, a zbytek ignorujete. Podmíněná loajalita není žádná loajalita. Povinností kapitána Iwasy bylo prosazovat příslušný kodex u svých podřízených. Když zalhal o jeho porušení, bylo zase mou povinností uvědomit jeho velitele.“

Nejvyšší konzul přikývl. To mohlo znamenat cokoli. „Postrádáte ho?“

„Ano, postrádám. Byl to můj první velící důstojník, když jsem dokončil studia na akademii. Naučil mě všechno, co jsem potřeboval znát. Chybí mi každý den,“ odpověděl Singh a uvědomil si, že vůbec nepřehánání. Iwasovo fatální selhání ostatně vyplynulo ze sympatie k těm, jimž velel. Takového muže bylo snadné milovat.

„Kapitáne,“ pravil Duarte. „Mám pro vás nový úkol.“

Singh se vymrštil, div nepřevrhl židli, a zasalutoval. „Kapitán Santiago Singh se hlásí do služby, Nejvyšší konzule.“ Věděl, že působí směšně, ale na celém tom rozhovoru bylo cosi neskutečného a směšného, a v té chvíli mu to přišlo jako správná věc. Duarte měl tolik taktu, že jeho chování respektoval.

„První fáze našeho projektu se blíží k závěru. Nyní přecházíme do fáze dvě. Svěřuji vám velení na *Gathering Storm*. Podrobnosti svých rozkazů najdete v kapitánském sejfu na tom plavidle.“

„Děkuji, admirále.“ Singhovi prudce bušilo srdce. „Bude mi ctí splnit rozkazy do písmene.“

Duarte se ohlédl a zadíval se na dívku hrající si s psíkem. „Už jsem se před zbytkem lidstva ukrýval dost dlouho. Je načase předvést, co jsme po celou tu dobu dělali.“

Kapitola čtvrtá: Holden

Holdenovi bylo něco přes dvacet, když ho vykopli z Pozemské flotily. Na tuto verzi sebe sama se zpětně ohlížel s jistým zalíbením a shovívavostí, jaké lidé obvykle věnují štěňátkům pyšným, že zahнала veverka. Pak podepsal smlouvu na vodní tahač s představou, že se obrátí zády k celé té zkorumpované, autoritářské a cynické historii svého rodu. Dokonce i název společnosti, pro kterou se zavázal pracovat – Čiročistá –, mu připadal symbolický. Příslib poctivosti a čistoty. I když to znělo tak trochu jako z kresleného filmu, tehdy to tak vnímal.

V těch dobách představoval Pás jakési drsné pohraničí. Spojené národy a Marťanská parlamentní republika, politická božstva sluneční soustavy, setrvaly v izolaci větší než dávné ostrovy uprostřed oceánu. Lidé z Pásu byli považováni za nižší třídu a teprve se pokoušeli vybojovat si pozornost těch z vnitřních planet, když umírali.

Teď bylo lidstvo roztroušeno po více než třinácti stovkách nových slunečních soustav a Země možná už nebyla pro život tou nejpřívětivější planetou. Kdykoli se dala dohromady skupina lidí se stejnými názory a představami, sehnala dostatek zdrojů pro založení kolonie a poplatky za průchod prstencovou branou, a vytvořila tak semínko nové společnosti zaseté mezi hvězdy. I ty nejhustěji obydlené světy zpravidla měly pouhých osm či deset měst na celé planetě. Byl to velký pokus o nejrůznější možné typy lidských společností, šance na přeměnu kultury samotné. Z nějakého důvodu však tohle všechno působilo velice povědomě.

„Co vás vede k tomu, že máte právo diktovat způsob provozování obchodu mezi suverénními státy?“ naléhal guvernér Payne Houston. „Jsme svobodní lidé. Ať si vaši páni na Medině myslí, co chtějí, nejsme vám nijak odpovědní.“

Když Houston přišel na schůzku, byl už rozčilený a nedal Holdenovi mnoho příležitostí přimět ho ke smysluplné, produktivní debatě, a nikoli ke zbytečnému kraválu. Místo toho tedy pozoroval a naslouchal a pokoušel se rozhodnout, zda guvernérův vztek vyplývá víc ze strachu, frustrace, nebo narcisismu. Strach, tomu Holden rozuměl. Zoufalství, to také dávalo smysl. Všechny planety propojené prstencovými

branami měly vlastní biomy, vlastní biologii, objevovaly se na nich nečekané překážky pro každého, kdo si tu chtěl vybojovat ekologickou niku pro člověka. Možnost obchodovat s tím, co kolonisté nutně potřebovali, často znamenala rozdíl mezi životem a smrtí. Každý, kdo se dozvěděl, že on a lidé, na nichž mu záleží, jsou svévolně odříznuti od všeho, co je pro ně nezbytné, musí být vyděšen až do morku kostí.

Čím víc se guvernér rozpaloval, tím víc se ovšem zdálo, že ten chlapek je prostě pitomec.

„Freehold je nezávislý, suverénní stát,“ plácl otevřenou dlaní do stolu. „Hodláme se věnovat obchodu s ochotnými partnery, a nehodláme platit výpalné parazitům jako vy, pane. *V žádném případě!*“

Poradní místnost byla koncipována jako trůnní sál, Holden a Bobbie seděli u nízkého stolu a guvernér se svými jedenácti členy vlády na ně shlíželi shora jako porota. Jejich stůl byl vyroben z napodobeniny tmavého, skvrnitého dřeva. Okna za Houstonem a jeho spoluvládci odhalovala jen jejich siluety. Interiér použitý jako politický nástroj. Osobní zbraně, které nosili všichni obyvatelé Freeholdu, to ještě podtrhovaly.

Holden letmo pohlédl na Bobbie. Její výraz zůstával klidný, ale očima přelétala mezi lidmi, kteří si je shora měřili, a strážemi u dveří. Určitě v duchu kalkulovala, koho vyřadit nejdřív, jak je odzbrojit, kde se ukryt, jak odtud uniknout. Takovéhle věci Bobbie dělala tak samozřejmě, jako někteří pletou.

„Takže tu jde o tohle,“ promluvil Holden, když se Houston nadechoval. „Vy si myslíte, že jsem s vámi přišel vyjednávat. To tedy ne.“

Houston se zamračil. „Bůh dal všem svobodným lidem jistá práva a my se nehodláme podrobit nějakým tyranům či králům –“

„Chápu, proč jste z toho zmatení,“ opáčil Holden zvýšeným, ale stále ještě přívětivým hlasem. „Vidíte přilétat válečnou loď. Trvá jí celé týdny, než k vám dorazí. Jistě se domníváte, že jde o situaci, kdy se očekává něco za něco. Světelné zpoždění je trochu nešikovné, když se posílají zprávy, tudíž dává smysl poslat sem někoho, kdo by s vámi dýchal stejný vzduch, jasné? Vy něco řeknete, my také. Žádné časové prodlevy. Ovšem podstatné je, že Transportní společnost už rozhodla, co bude dál. My nejsme žádní mediátoři. Nehledáme smírné řešení.“

Žena po Houstonově levé ruce mu položila ruku na paži. Houston se pohodlně opřel. To vypadalo zajímavě. Holden si trochu poposedl a hovořil teď do prostoru mezi těmi dvěma, aby ji zatáhl do konverzace.

„Jsme tu všichni dospělí,“ pokračoval. „Nemusíme si nic namlouvat. Společnost nás sem vyslala, abychom tuto záležitost nemuseli řešit s dal-